

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/102/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1409204371
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Štíftová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1409204371.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Štíftovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a Mgr. Daniely Drnákovej, v spore žalobkyne: M. H., K.. O., X.. X.X.XXXX, C. X, L., zastúpenej: GRABAN, TORMA & PARTNERS s.r.o., Kováčska 53, Košice, IČO: 36 730 564, proti žalovanému: KPRHT 4, s. r. o., Dvořákovo Nábřeží 10, Bratislava, IČO: 36 864 919, zastúpenému advokátom JUDr. Ľubomírom Hlbočanom, Vajnorská 20, Bratislava, o určenie vlastníckeho práva, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV č. k. 4C/189/2009-720, zo dňa 10.10.2017, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava IV č. k. 4C/189/2009-846 zo dňa 4.3.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanému priznáva proti žalobkyni plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súd 21.5.2009 domáhala, aby súd určil, že je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností parcelné číslo XXXX o výmere 2.622 m² - roľa, k. ú. G., zapísanej F. Ú. pre L., R. F. L., pre obec G., v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX, list vlastníctva číslo XXXX, na tom skutkovom základe, že pozemok, parcelu číslo XXXX o výmere 2.622 m² - roľa, k. ú. G., vedenú v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX ako majetková podstata nadobudla dedením zo zákona po svojich rodičoch, ktorí boli vlastníkami v celosti 1/1. Tento právny titul nadobudnutia je potvrdený rozhodnutím vydaným v dedičskom konaní sp. zn. D 102/83 zo dňa 18.3.1983 s právoplatnosťou 16.3.1983. Vyžiadanou identifikáciou parcel číslo XXXX/XX vyhotovenou 14.10.2004 a vyžiadaným listom vlastníctva číslo XXXX bolo zistené, že parcela číslo XXXX o výmere 2.622 m², orná pôda, k. ú. G. je prevedená na žalovaného (predchodca žalovaného - A.. C.. E. F.) a ako právny titul nadobudnutia sú štyri kúpne zmluvy a to: Y.-XXXX/XX z 11.5.2004, Y.-XXXX/XX z 15.6.2004, Y.-XXXX/XX z 28.6.2004 a Y.-XXXX/XX z 23.7.2004. Žalobkyňa nikdy predmetný pozemok nepredala, nikdy na žiadnu inú osobu nepreviedla a ani žiadnu osobu na prevod nepoverila. Predmetný pozemok získali rodičia žalobkyne na základe kúpnej zmluvy z 12.5.1937; ako dôkaz o tom svedčí výpis z majetkovej podstaty pozemnoknižnej vložky číslo XXXX zo 17.3.1978, kde sú uvedení rodičia žalobkyne ako vlastníci. Žalobkyňa listom zo dňa 15.11.2008 žalovanému navrhla riešenie mimosúdnou cestou. Žalovaný listom z 5.12.2008 s návrhom mimosúdnej dohody nesúhlasil.

2. V priebehu konania žalobkyňa viackrát menila žalobný návrh; naposledy žiadala o zmenu žalobného návrhu 9.1.2013. Zmenu žalobného návrhu súd prvej inštancie pripustil uznesením č. k. 4C/189/2009-526 zo dňa 9.1.2013 v znení: "Súd určuje, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľností vedených v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX parcela číslo XXXX o výmere 2.623 m², roľa, kataster pre obec G.,

podľa geometrického plánu D. číslo XX/XXXX, overený 2.11.2012, identifikovaná v registri M.-F. v časti parcely číslo XXXX/XX, o výmere 1.251 m² vinica, parcely číslo XXXX/X o výmere 215 m², zastavaná plocha, parcely číslo XXXX/XX o výmere 1.157 m², vinica, zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX, vedené v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX k. ú. G., evidované F. Ú.K. L., R. F. pre P. H. R. L., je M. H., rod. O., C. X, L.,“

3. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 4C/189/2009-545, zo dňa 6.3.2013 určil, že výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti vedenej v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX, parcela číslo XXXX o výmere 2.623 m², roľa, kataster pre obec G., podľa geometrického plánu číslo XX/XXXX, overený 2.11.2012, identifikovaná v registri M.-F. v časti parcely číslo XXXX/XX, o výmere 1.251 m², vinica, parcelné číslo XXXX/X o výmere 215 m², zastavaná plocha, parcely číslo XXXX/XX o výmere 1.157 m², vinica, zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX, vedené v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX, k. ú. G., evidované F. Ú. L., R. F. pre P. H. R. L., je žalobkyňa. O trovách konania rozhodol, že o nich rozhodne až po právoplatnosti vo veci samej.

4. Proti rozsudku podal žalovaný odvolanie a žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobu zamietnuť, alternatívne zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že napadnutý rozsudok je nezákonný, pretože v spise sú jednoznačné dôkazy o tom, že nehnuteľnosti, ktoré boli vedené v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX, okrem iného aj parcela číslo XXXX boli skonfiškované v zmysle dekrétov prezidenta republiky - nariadenia SNR číslo XXX/XXXX R.. X.. R., podľa ktorých bol všetok pôdohospodársky majetok O. O. a H. O. skonfiškovaný.

5. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 3Co/243/2013-611, zo dňa 31.05.2016, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie s tým, že súd prvej inštancie si má zadovážiť spisy Okresnej prokuratúry Bratislava IV číslo Pd 2024/02 a Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 6C/189/2009 a sp. zn. 23C/171/2005. V intenciách uznesenia Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/243/2013-611, zo dňa 31.05.2016 súd prvej inštancie požiadal Okresnú prokuratúru Bratislava IV o zapožičanie spisu číslo Pd 2024/02. Okresná prokuratúra na žiadosť súdu oznámila, že spis číslo Pd 2024/02 nemôže byť zapožičaný, nakoľko bol skartovaný. Súd prvej inštancie si pripojil spis Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 23C/171/2005 a sp. zn. 6C/189/2009.

6. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že 12.5.1937 bola uzatvorená medzi V. O., K.. X., bytom v G. ako predávajúcou a O. O. a jeho manželkou H. O., rod. F., bytom G. ako kupujúcimi kúpno-predajná zmluva, predmetom ktorej sú parcely zapísané vo vložke pozemkovej knihy obce G. Č. XX J. C.. Z.. Č.. - X-X parcela číslo XXXX, XXXX, XXXX, roľa a záhrada v Reid "Herrenacker" (č. I. 4). Uznesením Okresného súdu v Bratislave, oddelenie pozemkovej knihy zo dňa 28.5.1938, Č.. G.. XXXX/XX, súd povolil v pozemkovej knihe k. ú. G. vo vložke číslo XX parcela číslo XXXX, XXXX C. XXXX na základe kúpnej zmluvy zo dňa 12.5.1937 vlastnícke právo v prospech O. O. obyvateľa devínskeho v polovici a jeho manželky H. K.. F. v polovici (č. 1. 96).

7. Z výpisu z pozemnoknižnej vložky číslo XXXX, katastrálne územie G., súd prvej inštancie zistil, že vlastníckymi nehnuteľnosťami - parcely číslo XXXX, roľa o výmere 539 m², parcely číslo XXXX, roľa o výmere 2.622 m² a parcely číslo XXXX, záhrada o výmere 1.169 m² sú O. O. v polovici a H. O., K.. F. v polovici titulom kúpnej zmluvy zo dňa 25.5.1938, číslo XXXX (č. 1. 7 a 8) a z rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 4 v dedičskom konaní po poručiteľke H. Z., K.. F., X.. XX.XX.XXXX, naposledy bytom L. - G., C. X/XXXX, ktorá zomrela X.XX.XXXX, sp. zn. D 830/82 zo dňa 19.1.1983, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.3.1983 vyplýva, že žalobkyňa (dcéra poručiteľky M. Z., K.. O., X.. X.X.XXXX) ako jediná dedička zo zákona nadobudla do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti v 1 rodinný dom číslo XXXX s príslušenstvom na parcele číslo XXX, 1 parcela číslo XXX, 1 parcela číslo XXX a 1 parcela číslo XXX, k. ú. G., ktoré sú totožné s nehnuteľnosťami zapísanými v pozemkovej knihe k. ú. G. v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX ako parcela číslo XXX, XXX, XXX, v 1 parcelu číslo XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X, v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX F.. Ú.. G. v užívaní socialistickej organizácie (č. I. 9). Na základe rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 4 v dedičskom konaní po poručiteľovi O. O., ktorý zomrel XX.X.XXXX, naposledy bytom L.-G. XXX, D 102/83 zo dňa 18.1.1983, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.3.1983 nadobudla žalobkyňa (dcéra poručiteľa M. Z., K.. O., X.. X.X.XXXX) ako jediná dedička zo zákona do výlučného vlastníctva nehnuteľnosti v 1 rodinný dom číslo XXXX s príslušenstvom na parcele číslo XXX, 1 parcela číslo XXX, 1 parcela číslo XXX a 1 parcela číslo XXX, k. ú. G., ktoré

sú totožné s nehnuteľnosťami zapísanými v pozemkovej knihe k. ú. G. v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX ako parcela číslo XXX, XXX, XXX, 1 - ice a parcela číslo XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX/X v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX k. ú. G. v užívaní socialistickej organizácie (č. I. 10).

8. Z rozhodnutia konfiškačnej komisie v Bratislave zriadenej podľa nariadenia č. 64/46 Sb. n. SNR v Bratislava mesto, zo dňa 30.10.1946, súd prvej inštancie zistil, že Konfiškačná komisia rozhodla, že O. O., X.. neznáme, v G., obyvateľa v G. Č.. XXX treba považovať za osobu nemeckej národnosti a na základe rozhodnutia sa považuje poľnohospodársky majetok patriaci O. O. za konfiškovaný ku dňu 1.3.1945. Z rozhodnutia konfiškačnej komisie v Bratislave zriadenej podľa nariadenia č. 64/46 Sb. n. SNR v Bratislava mesto, zo dňa 5.9.1946 súd prvej inštancie zistil, že Konfiškačná komisia rozhodla, že H. O., obyvateľku v G. Č. XXX treba považovať za osobu nemeckej národnosti a na základe rozhodnutia sa považuje poľnohospodársky majetok patriaci H. O. za konfiškovaný ku dňu 1.3.1945. Z konfiškačných listín súdu prvej inštancie vyplynulo, že všetok poľnohospodársky majetok vo vlastníctve H. O. a O. O., (teda aj parcela číslo XXXX) zapísaný v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX sú konfiškované ku dňu 1.3.1945.

9. Z návrhu na konfiškáciu pôdohospodárskeho majetku v katastrálnom území G. v súpise majetku konfiškovanom podľa nar. SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR (č. I. 264) súd prvej inštancie zistil, že parcela číslo XXXX katastrálne Ú. G. bola rozdelená na deti, ale v pozemkovej knihe nezaznačené. Zo zoznamu poľnohospodárskych nehnuteľností v k. ú. G. konfiškovaných podľa nar. vlády č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdeľovaní poľnohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa zo dňa 17.10.1958 nachádzajúceho sa v spise 23C/171/2005, založenom na č. I. 113 a nasl., súdu prvej inštancie vyplynulo, že sporná nehnuteľnosť, parcela číslo XXXX - roľa o výmere 2.622 m², ktorá vlastnícky patrila štátu, je súčasťou tohto zoznamu a bola z titulu konfiškátu v držbe a užívaní JRD F. Y. - G.. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že právna predchodkyňa žalobkyne - H. O., XX.X.XXXX požiadala písomne Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - konfiškačné oddelenie IX/2 v Bratislave o zrušenie konfiškácie (č. j. 4016) vo vlastnom mene z dôvodu, že manžel B. XX.X.XXXX a vzhľadom k tomu, že malo prísť ku konfiškácii majetku, ktorý vlastnili spolu ako manželia a zostala sama s dcérou M.Í. O.. Žiadala, aby jedna polovica majetku, ktorého bol vlastníkom zomrelý manžel bol ponechaný ich dcére. Na základe tejto žiadosti bola Pracovnou skupinou J.-XX v G.Í. pod číslom XX/XXXX vec prejednaná a písomne dňa 23.7.1948 oznámené, že vypustenie majetku po nebohom manželovi O. O. spod konfiškácie konfiškačná komisia ponecháva v pôvodnom stave. Z listu Okresného úradu Bratislava, referát poľnohospodárstva zo dňa 9.5.1994 (č. I. 49) vyplýva, že v konfiškačných záznamoch je parcela číslo XXXX F.. Ú.. G. vedená podľa nar. SNR číslo 104/1945 Zb. SNR ako konfiškát a listom Okresného úradu Bratislava IV Slovenského pozemkového fondu Bratislava zo dňa 22.7.1999 (č. I. 99 spisu 23C/171/2005) mal súd prvej inštancie preukázané, že k parcele číslo XXXX F.. Ú.. G. nebol v zákonnej lehote uplatnený reštitučný nárok.

10. Zo zápisnice zo dňa 3.10.1951 vo veci zápisu vlastníckeho práva pre skutočných držiteľov O. O. a jeho manželky H., K.. F., súd prvej inštancie zistil, že nehnuteľnosti zapísané vo vložkách číslo XXX, XXX pozemnoknižná vložka k. ú. G. boli vedené na meno E. Z. a jeho manželky C., K.. Z.. Tento stav bol mylný, nakoľko od týchto vlastníkov uvedené nehnuteľnosti odkúpili na základe kúpno-predajnej zmluvy zo dňa 12.6.1941 O. O. s jeho manželkou H., a preto bol povolený vklad a zapísané ich vlastníctvo. Tieto predmetné nehnuteľnosti boli súčasne odčlenené a zapísané do vložky číslo XXXX F.. Ú.. G.. Na základe tejto zápisnice Okresný súd v Bratislave, oddelenie pozemkovej knihy, dňa 10.10.1951 uznesením č. d. 4338/51 povolil v pozemnoknižnej vložke k. ú. G. odčleniť z vložky číslo XXX pozemky a včlenil do vložky číslo XXXX. Vložka číslo XXX sa zrušila. Taktiež odčlenil z vložky Č. XXX parcely spolu s domom číslo XXX a včlenil ich do Y. XXXX, teda v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX sa pripisujú nehnuteľnosti z vložky číslo XXX C. Č. XXX titulom kúpy na právnych predchodcov žalobkyne každému v podiele 1. Toto uznesenie č. d. 4338/51 zo dňa 10.10.1951 bolo doručené právnej predchodkyňi žalobcu H.K. O., K.. F., bytom L. I.. G. Č.. G.. XXX ako aj príslušným štátnym orgánom, teda aj ÚNV - Obvodná rada XIII. Bratislava - Devín a pre vyrubenie daní z predmetných nehnuteľností ÚNV - finančný referát vyrub, oddelenie Bratislava.

11. Zmluvou o bezplatnom prevode vlastníctva k pozemkom zo dňa 29.12.1997 uzatvorenej medzi Slovenským pozemkovým fondom ako prevodcom a spoločnosťou HI-STORY spol. s r.o. ako nadobúdateľom došlo k prevodu nehnuteľnosti - pozemku parcelné číslo XXXX o výmere 2.622 m²,

roľa, k. ú. G. (rozhodnutie katastrálneho úradu o povolení vkladu Y.-XXX/XX). Nadobúdateľ HI-STORY spol. s.r.o. predal predmetný pozemok spoločnosti Invest in Slovakia s.r.o. - povolenie vkladu pod Y.-XXXX/XXXX a následne boli pozemky zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX ako parcela číslo XXXX/XX, vinice o výmere 1.157 m², parcela číslo XXXX/X, zastavaná plocha o výmere 215 m² a parcela číslo XXXX/XX, vinice o výmere 2.320 m² zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX a predané právnomu predchodcovi žalovaného A.. C.. E. F.. Z listu vlastníctva číslo XXXX súd prvej inštancie ďalej zistil, že vlastníkom predmetných nehnuteľností parcelné číslo XXXX/XX, vinice o výmere 1.157 m², parcela číslo XXXX/X, zastavaná plocha o výmere 215 m² a parcela číslo XXXX/XX, vinice o výmere 2320 m² zapísané na liste vlastníctva číslo XXXX (pôvodne pozemnoknižná vložka XXXX parcela číslo XXXX + identifikácia pozemnoknižnej vložky číslo XXXX zo dňa 30.11.2011 - č. 1. 298 a 299) je žalovaný, čím je daná jeho pasívna legitímácia v spore.

12. Medzi žalobkyňou ako prenajímateľom a Družstvom podielnikov Devín ako nájomcom bola v zmysle zákona č. 229/1991 Zb., zákona č. 93/1992 Zb. a nariadenia vlády SR č. 208 z 13.7.1994 uzavretá nájomná zmluva, predmetom ktorej bol prenájom pozemkov o výmere 6.056 m², ktorých bola vlastníkom. Družstvo podielnikov listom potvrdilo žalobkyňi, že užívalo pozemky registra U. J. Č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX, XXXX C. XXXX v k. ú. G. pred rokom 1996, t. j. pred uzavretím nájomnej zmluvy s vlastníčkou - M. H.E., a listom z 13.10.2011 Družstvo podielnikov potvrdilo, že žalobkyňi platilo nájomné, daň z pozemkov a to až do ukončenia nájomného vzťahu, t. j. do 1.10.2001.

13. Nakoľko predmetom sporu bola žaloba o určenie vlastníckeho práva, súd prvej inštancie sa zaoberal tým, či je daný naliehavý právny záujem na určovacej žalobe, pričom ozrejmil, že v zmysle § 80 písm. c) O. s. p. návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo najmä o určení či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem, pričom súdne rozhodnutie o určení vlastníckeho práva k nehnuteľnosti je vždy podkladom na vykonanie zmien v zápisoch katastra nehnuteľností. S prihliadnutím na význam a účinky výpisu z katastra nehnuteľností dospel k záveru, že je odôvodnený záver, že právne postavenie žalobkyne je za tejto situácie neisté a že bez požadovaného určenia by jej právo mohlo byť aj ohrozené.

14. Po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti mal súd prvej inštancie za preukázané, že právnym predchodcom žalobcu O. O. C. H. O., K.. F. bol konfiškovaný majetok, nehnuteľnosti, a teda aj nehnuteľnosť, ktorá je predmetom konania (parcela číslo XXXX zapísaná v pozemnoknižnej vložke Č. XXXX). Tento záver potvrdzuje aj list H. O. zo dňa 20.7.1948, adresovaný Poverenictvu pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - konfiškačnému oddeleniu, z ktorého síce nevyplýva, že bol konfiškovaný aj majetok H. O., avšak to samo osebe nespochybňuje existenciu rozhodnutia konfiškačnej komisie zo dňa 5.9.1946 na meno O. H.Á.. A aj keď z tohto rozhodnutia nie je možné vyvodiť, že sa týka právnej predchodkyne žalobcu, pretože osoba s rovnakým menom a priezviskom mohla v dedine bývať, nie je zrejmé, či mali majetok v obci G.X. viaceré osoby totožného mena, ktorý by podliehal konfiškácii. Súd prvej inštancie mal za to, že konfiškovaný bol celý pôdohospodársky majetok manželov O.; H. O. si bola vedomá existencie rozhodnutia Konfiškačnej komisie v Bratislave zo dňa 5.9.1946 na meno H. O., čo nespochybňuje existenciu rozhodnutia Konfiškačnej komisie zo dňa 5.9.1946 na meno H. O.. Súd prvej inštancie sa zároveň stotožnil so závermi rozsudku Najvyššieho súdu v ČR z 11.9.2003, sp. zn. 31Cdo/1222/2001, podľa ktorého ak právny režim výkonu vlastníckeho práva k sporným pozemkom je upravený príslušným reštitučným zákonom ako zákonom špeciálnym, má tento prednosť pred všeobecnou právnou úpravou a žiadny nárok, ktorý by prípadne vychádzal z reštitučných predpisov, nie je možné uplatniť podľa tzv. všeobecných predpisov, t. j. vlastníckou alebo určovacou žalobou, a to ani v prípade, že vec prešla na štát bez právneho dôvodu, pričom poukázal aj na list Okresného úradu Bratislava IV Slovenskému pozemkovému fondu Bratislava zo dňa 22.7.1999 (č. I. 99 spisu 23C 171/2005), z ktorého vyplýva, že na sporné parcely nebol uplatnený žiadny reštitučný nárok a rozhodnutie Okresného súdu Bratislava IV č. k. 6C/189/2009-239, zo dňa 29.1.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť 16.8.2013, ktorým bola žaloba zamietnutá z dôvodu konfiškácie pozemkov parcely číslo XXXX, XXXX, XXXX zapísaných v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX, na ktorej je vedená aj sporná parcela číslo XXXX F.. Ú.. G..

15. V súlade so zisteným skutkovým stavom považoval súd prvej inštancie návrh žalobkyne na určenie vlastníctva za nedôvodný, a preto žalobu v zmysle § 124, § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 137 C. s. p., § I ods. I, ods. 2, ods. 3, ods. 6, ods. 7, ods. 13 nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov

slovenského národa, § 4 nariadenia č. 50/1945 Sb.n. SNR o národnej správe, zamietol. Záverom dodal, že sa nezaoberal doplnením a právnym posúdením zástupcu žalobkyne, nakoľko toto bolo súdu prvej inštancie doručené po vyhlásení dokazovania za skončené v zmysle § 182 C. s. p. a zmeny právnych zástupcov žalobkyne vyhodnotil za zmätočné a špekulatívne. O náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. a žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

16. Proti rozsudku podala žalobkyňa odvolanie z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), písm. f) a písm. h) C. s. p. a žiadala napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe vyhovieť alebo napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že konanie má inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pričom poukázala na to, že s ohľadom na výsledky vykonaného dokazovania a v nadväznosti na skutočnosť, že v konaní nebolo ničím - žiadnym dôkazom a nikým, ani žalovaným spochybnené, že v roku 1983 oprávnená vstúpila do držby vlastníckeho práva, pričom bola nespochybniteľne dobromyseľnou držiteľkou od roku 1983 (potvrdenie jej práva dedičskými titulmi) až do roku 2001, dokedy jej ako vlastníčke a prenajímateľke predmetnej nehnuteľnosti boli hradené pravidelné platby nájomného, v dôsledku čoho jej dobromyseľná, oprávnená držba trvala nepretržite viac ako 10 rokov. Mala za to, že naplnila všetky podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania vydržaním podľa § 134 Občianskeho zákonníka, a to bez ohľadu na udalosti súvisiace s predmetným konaním pred roka 1983, ktoré splnenie podmienok vydržania na jej strane nijakým spôsobom nespochybnili, čím sú tieto skutočnosti v súlade s § 151 ods. 1 C. s. p. nespornými skutočnosťami. Pokiaľ konajúci súd nezohľadnil uvedené rozhodné skutočnosti (splnenie podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva), ktoré vyplynuli z dokazovania, a teda vyšli v konaní najavo, jeho rozhodnutie trpí vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p.

17. Bola názoru, že súd prvej inštancie sa v predmetnom konaní dôsledne neriadil zákonom stanoveným procesným postupom, keď nevyhodnotil všetky dôkazy jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti a neprihliadol na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, v dôsledku čoho nesprávne zistil skutkový stav veci, čo malo v konečnom dôsledku za následok nespravodlivý a nezákonný neúspech žalobkyne v konaní. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nevysporiadal so zásadnými argumentmi a to vydržaním vlastníckeho práva zo strany žalobkyne, ako ani s námietkami voči konfiškačným rozhodnutiam prezentovanými žalobkyňou. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zároveň nespĺňa kvalitu presvedčivosti, keď v jeho odôvodnení absentuje akýkoľvek myšlienkový pochod ohľadne naplnenia podmienok vydržania zo strany žalobkyne, v dôsledku čoho táto nemá možnosť oboznámiť sa s názorom konajúceho súdu na splnenie týchto podmienok na jej strane a nemôže sa vo vzťahu k uvedenému brániť voči neúspechu v konaní s ohľadom na § 134 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa oprávnený držiteľ stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu desať rokov ak ide o nehnuteľnosť, a výsledky vykonaného dokazovania, z ktorých je zrejme naplnenie uvedených podmienok na strane žalobkyne v celom rozsahu obzvlášť, keď v konaní zhrnula výsledky vykonaného dokazovania a uviedla ňou navrhované právne posúdenie veci v uvedenom smere vo svojich záverečných prednesoch, v dôsledku čoho jej súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čím je naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p.

18. V tejto súvislosti zároveň považovala za nutné uviesť, že konajúci súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia absolútne žiadnym spôsobom nevysporiadal s otázkou platnosti, resp. neplatnosti konfiškačných rozhodnutí vo svetle viacerých sporných skutočností, preukazujúcich ich neperfektnosť, neidentifikovateľnosť, zmätočnosť, absenciu ich náležitostí ako verejnej listiny, ako aj nespĺnenie základných podmienok konfiškačného rozhodnutia podľa nariadenia č. 104/1945, a to existenciou viacerých manželských párov v Devíne s rovnakými menami ako právni predchodcovia žalobkyne - jeden manželský pár s rovnakými menami býval na čísle XXX, druhý na čísle XXX, absentujúcou identifikáciou právnych predchodcov žalobkyne v týchto rozhodnutiach, či už ide o ich mená, adresy - matka žalobkyne nikdy nebývala vo Viedni - obaja aj s otcom žalobkyne bývali stále a nepretržite v Devíne, a to na Č. XXX a nie na čísle XXX, či status - boli bezúhonní občania - o čom svedčia aj v konaní predložené výpisy z registra trestov, ktoré sú bez záznamu, neboli kolaboranti a konfiškačný zákon sa na nich ako na kolaborantov, či osoby nemeckej alebo maďarskej národnosti nevzťahoval,

absencia uvedenia konkrétnych konfiškovaných nehnuteľností, konfiškačné rozhodnutia sú bez podpisu a bez patričnej pečiatky, absencia tlačív potrebných v zmysle nariadenia č. 104/1945 pre konfiškáciu, absencia druhej fázy - výkonu konfiškácie - chýba výmer o pôde, ktorý mal obsahovať číslo konfiškácie, identifikáciu konfiškovanej osoby, identifikáciu prídelcu, identifikáciu parciel, dátum a platná pečiatka a podpis povereníka, prídelová listina na realizáciu, prídelová cena, chýba tiež zápisnica konfiškovaného majetku, takéto podklady neexistujú na žiadnej inštitúcii, v neposlednom rade nemožnosť konfiškovania nehnuteľností, ktorá je predmetom konania s ohľadom na skutočnosť, že podľa nariadenia č. 104/1945 Sb. nemohli byť predmetom konfiškácie majetky nadobudnuté pred 30.9.1938, pričom nehnuteľnosť, ktorá je predmetom konania bola právnymi predchodcami žalobkyne nadobudnutá ešte v roku 1937 a bez odstránenia týchto sporností na tieto konfiškačné rozhodnutia v konaní prihladol a ustálil, že majetok právnych predchodcov bol konfiškovaný, a to so strohým odkazom na rozsudok v inej súdnej veci.

19. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v odôvodnení rozsudku absolútne nekriticky, bez zohľadnenia vyššie uvedených skutočností sa zaoberal a vyhodnocoval len líniu udalostí súvisiacich s konfiškáciou majetku právnych predchodcov žalobkyne pred rokom 1983 a výlučne na podklade nich vyhodnotil nárok žalobkyne uplatňovaný v tomto konaní. Ako však z vyššie uvedeného vyplýva, pre prijatie správneho rozhodnutia vo veci bola rozhodujúcou práve línia udalostí po roku 1983, a to v spojení so skutočnosťou vyplývajúcou z vykonaného dokazovania, a teda, že o následkoch konfiškačných rozhodnutí žalobkyňa nevedela a nemohla vedieť, nakoľko tieto neboli nikde zaznamenané, najmä nie v listinách súvisiacich s vlastníctvom jej právnych predchodcov. Nevedomosť žalobkyne a jej dobromyseľnosť nebola v konaní ničím a nikým spochybnená, ba naopak, bola potvrdená viacerými v konaní vykonanými dôkazmi a to potvrdenie a zachovanie vlastníckeho práva právnych predchodcov žalobkyne v roku 1951 - Výpis z pozemkovej knihy zo dňa 7.8.1951, uznesenie č. d. 4338/51 zo dňa 10.10.1951 vydané Okresným súdom v Bratislave oddelenie pozemkovej knihy, ktorým sa povoľujú zápisy v pozemkovej knihe k. ú. G., a to v prospech O. O. v 1 a H. O., K.. F. v 1, výpis z pozemkovej knihy zo 70. rokov (17.3.1978), svedčiaci vlastnícky v prospech právnych predchodcov žalobkyne, osvedčenia o dedičstve po právnych predchodcoch žalobkyne, nájomné zmluvy medzi žalobkyňou a nájomcami, úhrady nájomného v prospech žalobkyne a ďalšie. Pokiaľ konajúci súd vyhodnocoval vykonané dôkazy selektívne, len vo vzťahu ku konfiškačným rozhodnutiam, bez zohľadnenia ostatných, z vykonaných dôkazov vyplývajúcich skutočností, svedčiacich v prospech naplnenia podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva na strane žalobkyne, nevyhnutne dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. a zároveň súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, nakoľko na zistený skutkový stav veci neaplikoval správnu právnu normu, konkrétne § 134 Občianskeho zákonníka, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p.

20. Namietala, že konajúci súd založil svoje rozhodnutie po právnej stránke výlučne na záveroch rozsudku Najvyššieho súdu ČR z 11.9.2003, sp. zn. 31Cdo/1222/2001, ktorý bol ale v celom rozsahu prekonaný v nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 16/2012-32, zo dňa 28.3.2012, pričom považovala za potrebné uviesť, že aplikáciu záverov cit. rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR v žiadnom prípade neumožňuje skutkový ani právny stav predmetnej právnej veci; predmetné rozhodnutie rieši otázku možného uplatňovania nároku na určenie vlastníckeho práva určovacou žalobou v konkurencii s možnosťou domáhať sa ochrany podľa reštitučných predpisov, ktoré v prípade žalobkyne nebolo možné uplatniť, nakoľko reštitučné predpisy umožňovali domáhať sa odstránenia následkov krívd na majetku osôb, ktoré boli nezákonne zbavené majetku až po roku 1948, pričom k vydaniu konfiškačných rozhodnutí voči majetku údajných právnych predchodcov žalobkyne malo dôjsť ešte v roku 1946. Reštitučné zákonodarstvo malo za úlohu odčiniť krivdy komunistického režimu a nie odstraňovať následky konfiškácií. Neobstojí preto názor súdu prvej inštancie, že žalobkyňa mala možnosť domáhať sa ochrany vlastníckeho práva uplatnením reštitučného nároku, nakoľko podľa platnej právnej úpravy jej tento nárok nesvedčal, čo zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) a písm. h) C. s. p.

21. Nakoľko žalobkyňa vstúpila v roku 1983 ako oprávnená, dobromyseľná držiteľka do držby nehnuteľností, ktorá je predmetom konania na základe presvedčenia o nadobudnutí vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam na podklade rozhodnutí v dedičskom konaní po jej právnych predchodcoch, a to rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 4 sp. zn. D 102/83 zo dňa 18.1.1983, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.3.1983 a rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava 4 sp. zn. D 830/82 zo dňa 19.1.1983, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16.3.1983, pričom minimálne do 1.10.2001 uplatňovala všetky

základné oprávnenia vlastníka nehnuteľnosti, ako jej vlastník ju za odplatu prenajala a dovtedy jej Družstvo podielnikov Devín hradilo ako vlastníčke a prenajímateľke nájomné za užívanie nehnuteľností, teda preukázateľne bola dobromyseľná v tom, že jej vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam patrí, splnila podmienku spôsobilého predmetu vydržania, oprávnenej držby, dobromyseľnosti a vydržacej doby 10 rokov (minimálne od 16.3.1983 do 16.3.1993 - 10 rokov, preukázateľne od 16.3.1983 do 1.10.2001 - takmer 20 rokov), teda splnila všetky podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sú predmetom sporu vydržaním.

22. Mala za to, že právne posúdenie skutočností vyplývajúcich z konania a vykonaného dokazovania nie je dokazovaním samotným, nie je zmenou žaloby a nie je ani uvádzaním nových skutočností (dôkazov) a je úlohou konajúceho súdu bez toho, aby sa toho strana sporu dožadovala, aby prejednávajú právnu vec posúdil v súlade s platnými právnymi predpismi, t. j. skutkový stav subsumoval pod správnu právnu normu a na jej základe vec spravodlivo, správne a zákonne rozsúdil. Právne posúdenie skutkového stavu podané žalobkyňou v jej záverečných písomných prednesoch preto nebolo možné prehliadnuť, resp. bolo povinnosťou súdu aj na základe vlastného poznania práva (iura novit curia) predmetnú právnu vec vo svetle uvedených skutočností zhodnotiť a rozhodnúť.

23. Súd prvej inštancie napriek vykonanému rozsiahlemu dokazovaniu nevyhodnotil dôkazy vykonané v konaní správne, nedospel k správne zisteniu skutkového stavu, keď nezohľadnil rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo (vydržanie vlastníckeho práva žalobkyňou), čím v prvom rade nesprávnym procesným postupom odňal žalobkyni možnosť, aby poznala odpoveď na splnenie podmienok vydržania vlastníckeho práva na jej strane, ktoré sú v konaní jednoznačne preukázané a v prípade nevyhovenia jej žalobe aj napriek uvedenému, sa voči dôvodom vedela relevantne brániť, v dôsledku čoho je rozhodnutie súdu prvej inštancie arbitrárne, bez zákonom požadovanej kvality odôvodnenia a presvedčivosti a v druhom rade nesprávne zistil skutkový stav, keď neprihliadol na relevantné skutočnosti a udalosti po roku 1983 preukazujúce nadobudnutie vlastníckeho práva žalobkyňou výkonom práva - vydržaním a vec nesprávne právne posúdil, keď neaplikoval § 134 Občianskeho zákonníka, ale ochranu vlastníckeho práva žalobkyni odmietol poskytnúť s poukazom na údajnú dostatočnú ochranu poskytnutú jej osobitným predpisom - práve tým predpisom, ktorý mal jej údajných právnych predchodcov o vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom tohto konania, nezákonne zbaviť. Naopak, zohľadňoval skutočnosti, ktoré z konania nevyplývali (v odseku 23 odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uvádza žiadosť právnej predchodkyne žalobkyne o vrátenie konfiškovaného majetku, avšak bez uvedenia konkrétnej citácie nehnuteľností, ktorých sa táto žiadosť týkala, pričom podľa zápisnice zo dňa 14.11.2012, v ktorej je zaznamenaná predmetná žiadosť aj s rozsahom nehnuteľností je zrejmé, že tá, ktorá je predmetom tohto konania, v predmetnej žiadosti absentovala, na čo poukázal aj právny zástupca žalobkyne vo vyjadrení doručenom súdu 21.11.2012) a svoje rozhodnutie založil na nálezom Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 16/2012-32 zo dňa 28.3.2012 prekonanej judikatúre Najvyššieho súdu ČR porušujúcej základné Ústavou SR garantované právo vlastníť majetok a na záveroch iného súdneho konania, ktoré nie je pre súd prvej inštancie záväzné.

24. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za zákonný, vychádzajúci zo zisteného skutkového stavu a žalobu žalobkyne za dôvodne zamietnutú ako bezzákladnú. Zdôraznil, že žalobkyňa sa domáhala určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli konfiškované podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, pričom v konaní bolo preukázané, že nehnuteľnosti, ku ktorým sa domáhala určenia vlastníckeho práva boli predmetom konfiškácie v zmysle cit. nariadenia SNR. Žalobkyňa v odvolaní tvrdí, že vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom konania nadobudla vydržaním a takéto tvrdenie opiera o to, že vraj nehnuteľnosti nadobudla na základe rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava IV v konaní sp. zn. D 102/83 zo dňa 18.1.1983 a rozhodnutia Štátneho notárstva Bratislava IV v konaní sp. zn. D 830/82 a že na základe týchto dedičských rozhodnutí vstúpila v roku 1983 ako oprávnená a dobromyseľná držiteľka do držby nehnuteľností, ktoré sú predmetom konania. Takéto tvrdenie a právnu konštrukciu považoval za neudržateľnú, lebo žalobkyňa nemohla zdediť v dedičských konaniach majetok, ktorý ku dňu smrti poručiteľa nevlastnili, tzn. dedičské rozhodnutia nemôžu zakladať právny nárok o ktorý opiera svoje tvrdenia o údajnej dobromyseľnej držbe. Predmetné nehnuteľnosti boli vo vlastníctve štátu a voči štátu nemohla vydržať nehnuteľnosti. Rozhodnutia štátneho notárstva majú deklaratórnu povahu a

nezakladajú vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Je zrejmé, že sama žalobkyňa vedela o konfiškácii majetku, nakoľko v konaní sama o tom predkladala dôkazy. Považoval za vylúčené zákonné podmienky na vydržanie nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu ako aj dobromyseľnosť žalobkyne.

25. Mal za to, že žaloba je špekulatívna, pretože žalobkyňa vedela, že predmetné nehnuteľnosti boli skonfiškované v zmysle nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Takúto vedomosť mala aj z rozsudku č. k. 6C/189/2009-239 zo dňa 29.1.2013, kde urobila predmetom sporu určenie vlastníckeho práva k parcele Č. XXXX, XXXX, XXXX, ktoré boli tiež vedené v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX pre F. Ú. G. a ktoré boli taktiež skonfiškované. Jej úvahy o vydržaní vlastníckeho práva sú neudržateľné a odporujú zistenému skutkovému stavu. Predmetná nehnuteľnosť bola predmetom konfiškácie a žalobkyňa nikdy voči tejto nehnuteľnosti neuplatňovala voči štátu žiadny reštitučný nárok hoci vedela, že je vo vlastníctve Slovenskej republiky. Preto súd prvej inštancie správne poukazuje aj na to, že nároky upravené reštitučným zákonom nemožno riešiť inak než podľa jeho ustanovení v zmysle všeobecnej zásady o zákone všeobecnom a zvláštnom (lex specialis derogat generali). Žalobkyňa neuplatňovala svoje práva na základe reštitučných zákonov preto, lebo si bola vedomá, že ide o konfiškovaný majetok v zmysle nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa. Pokiaľ by si uplatnila v zmysle reštitučných zákonov nárok na reštitúciu k nehnuteľnosti, ktorá je predmetom sporu v tomto konaní, zisťovalo by sa, či spĺňa podmienky zákona a o jej žiadosti by bolo rozhodnuté. Keďže žalobkyňa voči Slovenskej republike svoje nároky neuplatnila v zmysle zákona č. 403/1991 Zb. o zmiernení následkov majetkových krívd ani podľa zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku, či zákona č. 87/1991 Zb. o mimosúdnych rehabilitáciách alebo podľa zákona č. 503/2003 Z. z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a to v lehotách týmito zákonmi stanovených, ktoré sú prekluzívne, ich uplynutím právo zaniklo. Žalobkyňa podala žalobu na súd 21.5.2009, t. j. v čase keď všetky prekluzívne lehoty vyššie uvedených reštitučných zákonov uplynuli, čím obchádzala vyššie uvedené reštitučné zákony. Poukázal pritom na stanovisko pléna Ústavného súdu ČR sp. zn. PL. ÚS-st. 21/05 z 1.11.2005 a rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 177/2013-18 z 24.4.2013, v ktorom sa konštatuje, že po uplynutí reštitučných lehôt už nie je možné uplatniť si všeobecnou vlastníckou žalobou určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti.

26. Žalobkyňa v odvolacej replike zotrvala na podanom odvolaní; oponovala najmä tvrdeniam žalovaného pokiaľ ide o otázku nadobudnutia vlastníckeho práva k sporným pozemkom vydržaním a otázku súvisiacu s uplatnením nárokov podľa reštitučných zákonov.

27. Žalovaný v odvolacej duplike neuviedol žiadne nové skutočnosti a zotrval na vyjadrení k odvolaniu. Zdôraznil, že H. Z., K. F., ktorá bola matkou žalobkyne vedela, že predmetné pozemky jej ako aj jej manželovi O.F. O. boli skonfiškované a v minulosti žiadala po smrti svojho manžela Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - konfiškačné oddelenie IX/2 v Bratislave o zrušenie konfiškácie majetku, ktorý vlastnila spolu so svojím manželom, žiadala aby polovica skonfiškovaného majetku po zomrelom manželovi O.Š. O. bola ponechaná ich dcére, čo vyplynulo taktiež z vykonaného dokazovania, teda už za života svojej matky sa žalobkyňa mohla od nej dozvedieť a je vysoko pravdepodobné, že sa aj ako osoba blízka - dcéra, dozvedela o skonfiškovaní majetku. Žalobkyňa nebola nikdy vedená ako vlastníčka predmetných nehnuteľností v katastri nehnuteľností a sama v konaní predkladala dôkazy, ktoré svedčili o skonfiškovaní predmetných pozemkov štátom, teda mala vedomosť o týchto dokumentoch.

28. Sporné pozemky boli skonfiškované v zmysle nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR o konfiškovaní a urýchlenom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, podľa ktorého dochádzalo priamo zo zákona ku konfiškácii majetku osobám nemeckej národnosti a rozhodnutia konfiškačnej komisie zo dňa 5.9.1946 a zo dňa 30.10.1946 tento stav len deklarovali; tento stav sa premietol i v zozname poľnohospodárskych nehnuteľností v k. ú. G. konfiškovaných podľa nar. vlády č. 104/1945 Zb. SNR podľa ktorého predmetný pozemok bol v držbe a užívaní E. F. Y. - G. titulom konfiškátu. To, že sa nezachovali a neboli dohľadané všetky dokumenty vzťahujúce sa ku konfiškácii vzhľadom k tomu, že od konfiškácie ubehla doba viac ako 70 rokov neznamena, že tieto dokumenty sa nemajú rešpektovať a že to nemôže byť pričítané na ťarchu žalovanej. Slovenská republika bola ako vlastníčka pozemkov vedená v katastri nehnuteľností

a tieto boli platne prevedené na ďalšie subjekty a napokon až na súčasného žalovaného. Právna istota osôb, ako aj zachovanie nevyhnutej autority štátu vyžadujú, aby právoplatné rozhodnutie súdu alebo správneho orgánu na základe ktorých určitá osoba nadobúda alebo je zbavená vlastníctva k veci, bolo nespochybniteľnou právnou skutočnosťou majúcou účinky do budúcnosti a to bez ohľadu na to, či sa zachovali všetky dokumenty k tomu sa vzťahujúce. V opačnom prípade by bolo možné uplatniť vady konfiškačného konania po neprimerane dlhej dobe (70 rokov) a narušiť tak niekoľko desaťročí trvajúci právny stav. Povinnosť bremena tvrdenia a bremena dôkazu v rámci súdneho konania by tak nad mieru ospravedliteľnú zaťažovala stranu, ktorá sa takým tvrdením dostala do dôkaznej núdze. Ak je určovacou žalobou napádaná (spochybňovaná) konfiškácia majetku (jej proces, účinky, zákonnosť) dôkazné bremeno v takomto konaní zaťažuje žalobcu, ktorý tvrdí o sebe že je vlastníkom konfiškovaného majetku; v predmetnom konaní žalobkyňa nepreukázala ani to, že by na konfiškáciu neboli dané zákonné podmienky a tento majetok nemohol byť skonfiškovaný. Navyiac plynutie času je tak závažnou skutočnosťou, ktorej treba priznať faktické účinky teda, že došlo ku konfiškácii majetku a tento sa dostal do vlastníctva štátu.

29. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil i pokiaľ ide o skutočnosť, že žalobkyňa neuplatňovala voči štátu reštitučný nárok a že tak mala urobiť na základe právnej úpravy obsiahnutej v reštitučných zákonoch, pričom poukázal rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Sžo 211/2010, v ktorom zaujal právny názor, že § 6 ods. 2 zákona o pôde je potrebné považovať za ďalší reštitučný titul špecificky orientovaný do oblasti možnej zákonnej reštitúcie konfiškovaného poľnohospodárskeho majetku priamo v režime zákona o pôde, pričom neobstojí námietka, že konfiškácia majetkov spadá pred rozhodné obdobie (pred rok 1948).

30. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobkyne bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 29.11.2022 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

31. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobkyne v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby, založených súdom prvej inštancie na tom, že právnym predchodcom žalobkyne O. O. C. H. O., K.. F. (rodičom žalobkyne) bol skonfiškovaný majetok a teda aj nehnuteľnosť, ktorá je predmetom konania (parcela číslo XXXX, zapísaná v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX). Žalobkyňa preto nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k tomuto majetku dedením.

32. Na margo námietky žalobkyne, že konanie má inú podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p., ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože súd prvej inštancie nezohľadnil rozhodné skutočnosti (splnenie podmienok pre vydržanie vlastníckeho práva), ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a vyšli v konaní najavo, ďalej že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom žalobkyňu znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., pretože rozhodnutie súdu prvej inštancie nespĺňa kvalitu presvedčivosti, keď v jeho odôvodnení absentuje akýkoľvek myšlienkový pochod ohľadom naplnenia podmienok vydržania zo strany žalobkyne, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku sa zaoberal a vyhodnocoval iba líniu udalostí súvisiacich s konfiškáciou majetku právnych predchodcov žalobkyne pred rokom 1983, pričom pre prijatie správneho rozhodnutia bola rozhodujúca práve línia udalostí po roku 1983, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. a napokon že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď na zistený skutkový stav neaplikoval § 134 Občianskeho zákonníka, čím došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. odvolací súd uvádza, že žalobkyňa sa žalobu doručenu súdu prvej inštancie 21.5.2009 v znení žalobného návrhu, ktorý súd prvej inštancie pripustil uznesením č. k. 4C/189/2009-526 zo dňa 9.1.2013 domáhala určenia, že je vlastníčkou nehnuteľnosti vedenej v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX ako parcela číslo XXXX, o výmere 2.623 m², roľa, kataster pre obec G., ktorá je podľa geometrického plánu D. Č. XX/XXXX overeného 2.11.2012, identifikovaná v registri M.-F. Y. Č. J. Č..

XXXX/XX, o výmere 1.251 m² - vinica, parcely číslo XXXX/X o výmere 215 m² - zastavaná plocha, parcely č. XXXX/XX o výmere 1.157 m² - vinica, zapísaná na liste vlastníctva č. XXXX, evidované F. Ú. L., R. F. pre P. H. R. L., na tom skutkovom základe, že pozemok, parcelu číslo XXXX o výmere 2.622 m² - roľa, k. ú. G., vedenú v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX, nadobudla dedením zo zákona po svojich rodičoch, ktorí boli jej vlastníkami v celosti 1/1. Dedičstvo bolo žalobkyni potvrdené rozhodnutím vydaným v dedičskom konaní sp. zn. D 102/83 zo dňa 18.1.1983 a sp. zn. D 830/82 zo dňa 19.1.1983, právoplatnými 16.3.1983.

33. Z obsahu spisu ďalej nesporne vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní, ktoré sa konalo 31.5.2017 po záverečných rečiach, vyhlásil dokazovanie za ukončené a určil termín verejného vyhlásenia rozsudku. Žalobkyňa po vyhlásení dokazovania za ukončené, až v podaní doručenom súdu prvej inštancie 27.7.2017 označenom ako „Návrh na vstup do konania a právne posúdenie uplatňovaného nároku“ uviedla, že svoje vlastnícke právo odvodzuje od skutočností týkajúcich sa oprávnenej držby podľa § 134 Občianskeho zákonníka a žiadala, aby súd žalobe vyhovel z dôvodu, že boli splnené podmienky na nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, čo zopakovala aj v podaní doručenom súdu prvej inštancie 7.8.2017 označenom ako „Vyjadrenie do konania“.

34. Súd prvej inštancie 10.10.2017 pred verejným vyhlásením rozsudku, na ktorom boli prítomní právni zástupcovia oboch sporových strán skonštatoval, že žalobkyňou doručený návrh zo dňa 27.7.2017 je zmenou návrhu, v ktorom žalobkyňa žalobu opiera o nové skutočnosti a návrh na zmenu žaloby zmenou rozhodujúcich skutkových tvrdení podľa § 140 ods. 2 C. s. p. zamietol.

35. Podľa Čl. 8 Základných princípov C. s. p. strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

36. Podľa § 132 ods. 1, ods. 2 C. s. p. v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Opísanie rozhodujúcich skutočností nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy.

37. Podľa § 140 ods. 1, ods. 2 C. s. p. zmena žaloby je návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo alebo sa uplatňuje iné právo. Zmenou žaloby je i podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe.

38. Civilné sporové konanie je ovládané dispozičnou zásadou a začína výlučne na základe žaloby, ktorá okrem všeobecných náležitostí podľa § 127 ods. 1 C. s. p., musí obsahovať aj osobitné náležitosti vymedzené v § 132 ods. 1 C. s. p., t. j. aj pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, čo predstavuje samotný základ žaloby. Prvoradou povinnosťou žalobcu teda je, aby zrozumiteľne a určito opísal okolnosti, ktoré viedli k podaniu žaloby, teda skutkový dej. Tvrdenia, z ktorých má po vykonaní dokazovania vyplývať oprávnenosť uplatneného nároku, by mali byť jednoznačné, konkrétne, aby nemohlo dôjsť k zámene s iným skutkom; ide o skutočnosti, ktoré umožňujú jednoznačnú individualizáciu nároku. Súčasne platí, že Civilné sporové konanie je ovládané zásadou iura novit curia (právo pozná súd), a preto žalobca nie je povinný žalobou uplatnený nárok právne kvalifikovať.

39. Civilný sporový poriadok zároveň výslovne uvádza, že zmenou žaloby je a) návrh, ktorým sa rozširuje uplatnené právo (kvantitatívna zmena), b) návrh, ktorým sa uplatňuje iné právo (kvalitatívna zmena) a c) podstatná zmena alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. O posledný zo zmienovaných prípadov zmeny žaloby pôjde v situácii, že žalobca opiera svoj nárok o nové skutočnosti, ktoré sú rozhodné pre uplatnený nárok; nedochádza však k zmene žalobného petitu; v okolnostiach konkrétnej veci ide potom napr. o to, že žalobca odvodzuje vlastnícke právo od iného právneho titulu ako uviedol v podanej žalobe; v takom prípade ide o zmenu skutkového stavu (tzv. zmena právneho dôvodu), ktorý v konečnom dôsledku má vplyv aj na zmenu právnej kvalifikácie. Ide teda o situáciu, ak žalobca požaduje stále rovnaké plnenie, ale z iného skutkového základu veci (skutkového deja), než ako vymedzil predmet konania v žalobe; týmto spôsobom zákon žalobcovi umožňuje, aby odvrátil zamietnutie žaloby, ak má síce nárok na požadované plnenie, avšak z iného skutkového deja, aký pôvodne použil k označeniu predmetu konania po skutkovej stránke v žalobe.

40. Odvolací súd sa nestotožnil s námietskou žalobkyne, že v prejednávanom spore ohľadom skutočností týkajúcich sa vydržania a uvedených žalobkyňou v podaniach doručených súdu prvej inštancie 26.7.2017 a 7.8.2017, navyše po tom, ako súd prvej inštancie vyhlásil dokazovanie za ukončené, sa jednalo „iba“ o právne posúdenie, ktoré je vecou súdu. Z obsahu opisu rozhodujúcich skutočností v žalobe doručenej súdu prvej inštancie 21.5.2009 je totiž celkom nepochybné, že žalobkyňa sa domáhala určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam z dôvodu, že vlastnícke právo nadobudla dedením po svojich právnych predchodcoch.

41. Argumentácia žalobkyne, že súd prvej inštancie mal na základe skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo právne posúdiť nárok žalobkyne podľa § 134 Občianskeho zákonníka je nedôvodná a pramení z elementárneho nepochopenia samotného základu žaloby, ktorým je pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností (§ 132 ods. 1 C. s. p.); ide o údaje, ktoré sú nevyhnutné na to, aby bolo jasné, o čom a na akom podklade má súd rozhodnúť. Žalobca musí v žalobe uviesť také skutočnosti, ktorými opíše skutok, na základe ktorého uplatňuje svoj nárok, a to v takom rozsahu, ktorý umožňuje jeho jednoznačnú individualizáciu, teda je povinný vymedziť predmet konania po skutkovej stránke.

42. Na povinnosť o náležitostiach žaloby nadväzuje povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 C. s. p.). Prívlastok „skutkové“ slúži práve na zvýraznenie, že nejde o tvrdenia právne. Strany nemajú povinnosť vyjadrovať sa k právnemu posúdeniu veci, teda k otázkam aplikácie určitého právneho predpisu na nimi tvrdený skutkový stav a k otázkam jeho interpretácie (majú však právo tak urobiť).

43. To, čo tvorí skutkový základ žaloby (povinnosť strany tvrdiť skutočnosti potrebné k tomu, aby súd mohol o žalobe rozhodnúť) možno vyvodiť z hypotézy hmotnoprávnej normy, od ktorej žalobca svoj nárok vyvodzuje. V závislosti od hypotézy právnej normy, sú však predmetom skutkových tvrdení aj rôzne právne skutočnosti, teda skutočnosti označené právnou normou v jej hypotéze (v skutkovej podstate). To, že predmetom „skutkových“ tvrdení sú aj „právne“ skutočnosti, nie je vo vzájomnom protiklade; prívlastok „právne“ totižto znamená iba to, že skutočnosti sú významné pre právo (pre aplikáciu právnej normy). Na objasnenie, ak sa napr. žalobca domáha určenia vlastníckeho práva, potom vychádzajúc z hypotézy právnej normy, ktorá určuje, že vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpou, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom (§ 132 Občianskeho zákonníka), t. j. k nadobudnutiu vlastníckeho práva môže dôjsť na základe viacerých právnych dôvodov, potom už z obsahu žaloby musí jednoznačne vyplývať konkrétny právny dôvod, od ktorého žalobca svoje vlastnícke právo odvodzuje. Žalobca teda musí už v podanej žalobe tvrdiť také právne skutočnosti, od ktorých odvodzuje svoje vlastnícke právo. Tvrdenie tejto právnej skutočnosti je zároveň rozhodujúcim skutkovým tvrdením, ktoré vymedzuje predmet sporu a tým aj predmet dokazovania. A zatiaľ čo hmotnoprávnym predpokladom nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti dedením je smrť poručiteľa (§ 460 Občianskeho zákonníka) a žalobca opierajúci svoje vlastnícke právo o tento spôsob nadobudnutia je povinný tvrdiť a preukazovať skutočnosti, na základe ktorých vlastnícke právo svedčalo v čase smrti poručiteľovi, pričom samo zaradenie určitej veci do aktív dedičstva nie je dôkazom o vlastníckom práve toho, kto vec nadobudol podľa uznesenia o dedičstve, nakoľko deklaratórne osvedčenie o dedičstve nemôže založiť vlastnícky vzťah dedičov k veciam, ktorých vlastníkom nebol v čase smrti ich právny predchodca, teda poručiteľ (pozri uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 309/2016-10 zo dňa 17.5.2016); hmotnoprávnym predpokladom nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním (§ 134 Občianskeho zákonníka) sú úplne iné rozhodujúce skutočnosti (spôsobilý predmet držby, dobrá viera držiteľa, oprávnená držba po zákonom stanovenú dobu), t. j. skutočnosti, ktoré zakladajú úplne odlišný skutkový základ sporu spočívajúci v tvrdení a preukazovaní úplne odlišných skutočností, ktoré vymedzujú predmet sporu a dokazovania.

44. Pre ustálenie toho, čo pojmovo spadá pod „rozhodujúce skutkové tvrdenia“ potom platí, že sentencia: „žalobkyňa nadobudla vlastnícke právo k nehnuteľnosti dedením po svojich rodičoch“ je tvrdením skutkovým (o právnej skutočnosti), pričom žalobkyňa musí zároveň tvrdiť a preukazovať skutočnosti, ktoré preukazujú vlastnícke právo poručiteľov ku dňu ich smrti (§ 560 Občianskeho zákonníka) ako aj skutočnosť, že je dedičom poručiteľa. Vychádzajúc z uvedeného v nadväznosti na ustanovenie § 140 ods. 2 C. s. p. je potom zmenou rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, a teda zmenou žaloby, ak žalobkyňa následne opiera svoj nárok o úplne iné tvrdenie, a síce že vlastnícke právo nadobudla vydržaním, nakoľko nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním je založené na úplne iných predpokladoch. Tieto závery odvolacieho súdu sú plne súladné aj s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR

zo dňa 31.7.2008, sp. zn. 1 M Obdo V 19/2007, podľa ktorého „Za zmenu žaloby je treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutočností než tých, ktoré uviedol v žalobe.“

45. Neobstojí potom námietka žalobkyne, že tvrdenie o tom, že nadobudla vlastnícke právo vydržaním je iba zmenou právnej kvalifikácie uplatneného nároku, nakoľko tvrdenie žalobkyne o tom, že nadobudla vlastnícke právo vydržaním má základ v podstatnej zmene skutkových tvrdení, ktoré sú úplne odlišné od toho, na akých založila žalobu, a ktoré boli predmetom konania a dokazovania; zmena právneho dôvodu žaloby, ktorý je rozhodujúcou právnou skutočnosťou, a ktorá je nevyhnutnou súčasťou tzv. rozhodujúcich skutkových tvrdení, je zmenou žaloby.

46. Pretože predmetom konania sú skutočnosti (tvrdenia), z ktorých má po vykonaní dokazovania vyplynúť oprávnenosť ž a l o b o u uplatneného nároku, bolo výlučne vecou žalobkyne, aby v priebehu konania využila procesnú možnosť podľa § 139 C. s. p. a požiadala súd o pripustenie zmeny žaloby z dôvodu podstatnej zmeny alebo doplnenia rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Žalobkyňa tak v priebehu konania neurobila. Je teda zrejmé, že nenastali hmotnoprávne účinky zmeny žaloby a skutočností, ktoré sú významné z hľadiska nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním nemohli byť predmetom konania a dokazovania. Pokiaľ žiadala, aby súd prvej inštancie posúdil žalobu aj z hľadiska naplnenia predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, urobila tak až po vyhlásení dokazovania za ukončené, kedy zmena žaloby už len z povahy veci nie je prípustná; súd prvej inštancie napokon pred vyhlásením rozsudku 10.10.2017 zmenu žaloby podľa § 140 ods. 2 C. s. p. ani nepripustil. Súd prvej inštancie preto nemal žiaden dôvod zaoberať sa v odôvodnení svojho rozsudku tým, či na strane žalobkyne došlo k nadobudnutiu vlastníckeho práva vydržaním, pretože na tomto skutkovom tvrdení a podmienkach nadobudnutia vlastníckeho práva žalobkyňa žalobu nezaložila. Pokiaľ žalobkyňa poukazovala na § 191 ods. 1 C. s. p. podľa ktorého súd pri hodnotení dôkazov prihliada na všetko to, čo vyšlo v konaní najavo, je zrejmé že predmetné ustanovenie sa vzťahuje iba na skutočnosti významné z hľadiska predmetu sporu a dokazovania, ktorý je vymedzený žalobou. Súd nemôže zo skutočností, ktoré vyšli počas konania najavo v prospech jednej zo sporových strán vytvárať nový skutkový základ sporu, ani nesmie strane prisúdiť niečo iné, než čoho sa domáhala, či priznať právo z iného skutku (skutkového deja), než ktorý označila v žalobe, poprípade, ktorý sa v súlade s § 139 a nasl. C. s. p. nestal predmetom konania v jeho priebehu, pretože by tým porušil zásadu nestrannosti súdu a rovnosti procesných strán, ale tiež dispozičnú zásadu, ktorou je ovládané civilné sporové konanie.

47. Vychádzajúc z vyššie uvedeného je preto nutné konštatovať, že námietky žalobkyne založené na tom, že súd prvej inštancie nezisťoval skutočnosti rozhodujúce pre posúdenie dôvodnosti podanej žaloby z hľadiska nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním, čím malo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) C. s. p., že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie neobsahuje odôvodnenie, pokiaľ ide o skutočnosti týkajúce sa splnenia podmienok vydržania, čím bol naplnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) C. s. p., že súd prvej inštancie vyhodnocoval vykonané dôkazy selektívne, len vo vzťahu ku konfiškačným rozhodnutiam, bez zohľadnenia skutočností svedčiacich v prospech naplnenia podmienok pre vydržanie a zaoberal sa len líniou udalostí súvisiacich s konfiškáciou majetku právnych predchodcov žalobkyne pred rokom 1983, čím malo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. a napokon že súd prvej inštancie na zistený skutkový stav neaplikoval správnu právnú normu, konkrétne § 134 Občianskeho zákonníka, čím malo dôjsť k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p. neobstoja a odvolací súd naplnenie takto žalobkyňou vymedzených odvolacích dôvodov nezistil.

48. Pokiaľ žalobkyňa ďalej namietala, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s námietkami voči konfiškačným rozhodnutiam (s otázkou platnosti, resp. neplatnosti konfiškačných rozhodnutí vo svetle viacerých sporných skutočností preukazujúcich existenciu viacerých manželských párov v Devíne s rovnakými menami, absentujúcu identifikáciu právnych predchodcov žalobkyne, absenciu uvedenia konkrétnych konfiškovaných nehnuteľností, konfiškačných rozhodnutí bez podpisu a patričnej pečiatky, absenciu tlačív potrebných pre konfiškáciu, absenciu druhej fázy - výkonu konfiškácie a nemožnosti konfiškovať nehnuteľnosti nadobudnuté pred 30.9.1938), a preto považuje napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne a neodôvodnené, odvolací súd uvádza, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že právnym predchodcom žalobkyne O. O. C. H. O. K.. F. bol skonfiškovaný celý pôdohospodársky majetok, teda aj sporná nehnuteľnosť - parcela číslo XXXX,

zapísaná v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX. Podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa v znení nariadenia SNR č. 64/1946 Sb. n. SNR, s okamžitou platnosťou a bez náhrady sa pre účely pozemkovej reformy konfiškoval pôdohospodársky majetok na území Slovenska vo vlastníctve osôb nemeckej národnosti bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Zo skutkových zistení súdu prvej inštancie ďalej vyplýva, že konfiškačná komisia rozhodnutiami číslo 1981/s/46-1 z 30.10.1946, resp. číslo 1759/d-I. z 5.9.1946 rozhodla, že O. O., L. G. Č. XXX a H. O. sú osobami nemeckej národnosti a všetok pôdohospodársky majetok, t. j. majetok v rozsahu § 2 nariadenia č. 104/1945 Zb., teda aj majetok nadobudnutý pred 30.9.1938, patriaci vlastnícky O. O. C. H. O. sa v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR považuje za skonfiškovaný k 1.3.1945. Ak teda k 1.3.1945 bola skonfiškovaná sporná parcela číslo XXXX, vlastnícke právo k nej nadobudol štát a žalobkyňa ho nemohla zdediť po svojich právnych predchodcoch a nemohla sa preto stať jeho vlastníčkou.

49. K samotným konfiškačným rozhodnutiam odvolací súd už vo svojom zrušujúcom uznesení č. k. 3Co/243/2013-611, zo dňa 31.5.2016 vyjadril svoj záväzný právny názor a uviedol, že platnou judikatúrou Najvyššieho súdu SR bola riešená a vyriešená otázka jednak nulitnosti správnych aktov a jednak otázka, kedy sú všeobecné súdy oprávnené mimo rámec správneho súdnictva preskúmať správne akty s tým, že preskúmať môže správne akty všeobecný súd len so zreteľom k tomu, či sa jedná o akty nulitné, t. j. či majú vady, ktoré sú tak závažné, že sa neuplatňuje prezumpcia ich správnosti. Čo sa týka právneho posúdenia nulitnosti správnych aktov ako otázky prejudiciálnej ako aj otázky, kedy sú všeobecné súdy oprávnené mimo rámec správneho súdnictva preskúmať správne akty, nulitnými sú také rozhodnutia, ktoré boli vydané takými správnymi orgánmi, na vydanie ktorých nebol konkrétny správny orgán absolútne vybavený právomocou, a na ktoré sa pozerá ako keby nikdy neboli vydané tzv. paakty. Len takéto rozhodnutia je všeobecný súd oprávnený preskúmať mimo rámca správneho súdnictva. U ostatných platí prezumpcia ich správnosti (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.4.2008, sp. zn. 2 Cdo 24/2007, R 77/1198, R 65/1995). Touto argumentáciou je dostatočne odôvodnený záver, že v prípade vyššie uvedených konfiškačných rozhodnutí nešlo o nulitné správne akty vydané absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom a pri prezumpcii ich správnosti nie je možné preto na ne neprihliadať. Predmetné konfiškačné rozhodnutia paaktami nie sú. O tom, ktoré osoby treba považovať za osoby nemeckej či maďarskej národnosti (ods. 5) alebo za zradcov alebo nepriateľov slovenského a českého národa a Československej republiky (ods. 6), či účastinné a iné spoločnosti a právnické osoby spadajú pod ustanovenia ods. 1 písm. d) alebo e), či možno pripustiť výnimky podľa ods. 3 alebo 4, ako i o tom, či sú dané podmienky a či bola zachovaná zásada slušnosti podľa ods. 3a, rozhodovala najneskôr do 30. júna 1948 konfiškačná komisia (§ 1 ods. 7 nariadenia č. 104/1945 Sb. SNR). Predmetné rozhodnutia boli vydané Konfiškačnou komisiou, t. j. boli vydané orgánom na to podľa zákona oprávneným a v medziach jeho právomoci, sú opatrené odtlačkom okrúhlej úradnej pečiatky so štátnym znakom, boli podpísané, majú teda charakter verejnej listiny, preto ich treba považovať za právne perfektné a to bez ohľadu na ich prípadnú vecnú nesprávnosť, ktorá nemôže byť v súčasnosti skúmaná všeobecným súdom. Skutočnosti namietané žalobkyňou, že súd prvej inštancie sa nezaoberal otázkou platnosti, resp. neplatnosti konfiškačných rozhodnutí konfiškačnej komisie (vo vzťahu k nedostatočnej identifikácii osôb uvedených v rozhodnutiach a pod.), je preto bez právnej relevancie, nakoľko súd nemôže skúmať meritórnu správnosť týchto rozhodnutí a prihliadať na iné vady, ktoré nespôsobujú ničotnosť (nulitu) konfiškačných rozhodnutí. Zároveň hodno zdôrazniť, že konfiškačné rozhodnutie príslušného správneho orgánu o konfiškácii nebolo možné považovať za rozhodnutie, ktorým sa konfiškácia vykonala, ale len za rozhodnutie, ktoré deklarovalo, že podmienky pre konfiškáciu majetku právnych predchodcov žalobkyne sú splnené, a že ich majetok bol dňom účinnosti nariadenia č. 104/1945 Sb. n. SNR, t. j. 1. marcom 1945 skonfiškovaný (I. ÚS 379/2016). Je tiež právne bezvýznamné tvrdenie žalobkyne, že O. O. C. H. O., ktorí sú uvádzaní na konfiškačných rozhodnutiach, nie sú jej rodičmi, nakoľko z ďalších zachovaných listinných dôkazov vyplýva, že sporná nehnuteľnosť - parcela číslo XXXX, F. Ú. G., bola skonfiškovaná v zmysle nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. n. SNR. Odvolací súd opätovne poukazuje na svoje zrušujúce uznesenie č. k. 3Co/243/2013-611, zo dňa 31.5.2016 v ktorom upriamil pozornosť aj na tú skutočnosť, že O. O. C. H. O. sú uvedení aj v návrhu na konfiškáciu (č. I. 263), ktorý bol vydaný miestnym národným výborom, a kde v súpise majetku je uvedená aj parcela číslo XXXX, ktorá je predmetom sporu, pričom sa vychádzalo z toho, že tento majetok bol rozdelený na deti, ale bez zaznačenia v pozemkovej knihe. O konfiškácii predmetného pozemku napokon svedčí listina označená ako Zoznam poľnohospodárskych nehnuteľností v k. Ú. G. konfiškovaných podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR vlády o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov

slovenského národa dané do držby a užívania JRD Karlova Ves (založený v pripojenom spise sp. zn. 23C/171/2005, pod č. I. 113) vydanom vtedajším Ústredným národným výborom v Bratislave dňa 17.10.1958, opatreným odtlačkom okrúhlej úradnej pečiatky so štátnym znakom, na ktorom sú ako konfiškáty uvedené všetky pozemky v rozsahu zapísanom v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX, teda aj parcela číslo XXXX o výmere 2.622 m²; tieto pozemky štát evidoval ako konfiškáty, čo vyplýva z listu Okresného úradu Bratislava zo dňa 9.5.1994 (č. I. 61). Napokon aj právna predchodkyňa žalobkyne listom zo dňa 20.7.1948 žiadala Povereníctvo pôdohospodárstva a pozemkovej reformy - konfiškačné oddelenie IX/2 v Bratislave o zrušenie konfiškácie (č. j. 4016); z odpovede Pracovnej skupiny P-44 zo dňa 23.7.1948 (č. I. 486) vyplýva, že nehnuteľnosti vo vlastníctve právnych predchodcov žalobkyne boli uvedené vo vložkách konfiškačného spisu číslo 4016/48 a teda boli predmetom konfiškácie. Nie je pritom významné, že v žiadosti nie je uvedená konkrétne parcela číslo XXXX, nakoľko konfiškácii podliehal všetok pôdohospodársky majetok a bolo iba na žiadateľovi v akom rozsahu bude o oslobodenie spod konfiškácie žiadať. Skutočnosť, že majetok právnych predchodcov žalobkyne bol skonfiškovaný nasvedčuje napokon aj to, že otec žalobkyne zomrel XX.X.XXXX, avšak dedičstvo po ňom bolo prejednané až v roku 1983 (teda po takmer 35-tich rokoch, a až po smrti matky žalobkyne, ktorá o konfiškácii musela vedieť, keďže žiadala o jej zrušenie), pričom z dedičských rozhodnutí po oboch porúčiteľoch žalobkyne vyplýva, že pozemky parcela číslo XXXX sú v užívaní socialistickej organizácie; žalobkyňa netvrdila ani nepreukázala, že by jej právni predchodcovia odovzdali poľnohospodársky majetok do držby a užívania JRD; naopak uvedené potvrdzuje skutočnosť vyplývajúca zo Zoznamu poľnohospodárskych nehnuteľností v F. Ú. G. konfiškovaných podľa nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR vlády o konfiškovaní a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku Nemcov, Maďarov, ako aj zradcov a nepriateľov slovenského národa, zo dňa 17.10.1958, kde boli predmetné pozemky označené ako konfiškáty (vlastníctvo štátu) a boli dané štátom do držby a užívania JRD Karlova Ves. Napokon to, že sa jedná o konfiškát nevyklučuje ani tá skutočnosť, že predmetná parcela nebola ako konfiškát vedená v pozemkovoknižných vložkách, pretože zápis konfiškácie v pozemkovej knihe nebol podmienkou nadobudnutia vlastníctva štátom, mal len deklaratórny význam a nebolo ani zákonnou povinnosťou zapísať konfiškáciu majetku do pozemnoknižnej vložky (I. ÚS 379/2016).

50. Neobstojí napokon ani námietka žalobkyne, že v danom prípade absentovala druhá fáza - výkon konfiškácie, nakoľko zo žiadnych ustanovení nar. č. 104/1945 Zb. SNR nevyplýva, že skonfiškovaný majetok musel byť pridelený do vlastníctva prídelcu, o čom svedčí aj tá skutočnosť, že podľa § 1 vyhlášky Ministerstva pôdohospodárstva č. 58/1959 Ú.v. o správe neprideleného pôdohospodárskeho majetku nadobudnutého z pozemkových reforiem, pôdohospodársky majetok, ktorý štát nadobudol podľa predpisov o konfiškácii a urýchlennom rozdelení pôdohospodárskeho majetku alebo podľa predpisov o pozemkových reformách a ktorý sa doteraz (do 1.9.1959) podľa týchto predpisov nepridelil a ani nie je v správe organizácií štátneho socialistického sektora, spravujú okresné národné výbory, v obvode ktorých je tento majetok, a to podľa predpisov o správe národného majetku [vládne nariadenie č. 81/1958 Zb. o správe národného majetku, vyhláška č. 205/1958 Ú.I. (Ú.v.), ktorou sa vykonáva vládne nariadenie o správe národného majetku].

51. Pokiaľ žalobkyňa ďalej namietala, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pretože svoje závery založil výlučne na záveroch rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/1222/2001, zo dňa 11.9.2003, ktorý je prekonaný judikatúrou Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 16/20012-32, zo dňa 28.3.2012, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie nezaložil (výlučne) na tom, že žaloba je nedôvodná, pretože žalobkyňa sa vlastníckeho práva mohla domáhať v konaní podľa reštitučných zákonov, ale na tom, že na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právnym predchodcom žalobkyne O. O. C. H. O. K.. F. bol skonfiškovaný celý pôdohospodársky majetok, teda aj sporná nehnuteľnosť - parcela číslo XXXX, zapísaná v pozemnoknižnej vložke číslo XXXX a preto nemohla túto nehnuteľnosť nadobudnúť dedením. Ak potom v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje aj na dôvody uvedené v rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/1222/2001, zo dňa 11.9.2003, vo vzťahu k záverom, ktoré vyvodil z vykonaného dokazovania, sú jeho ďalšie úvahy bez právnej relevancie. V tejto súvislosti odvolací súd iba na doplnenie uvádza, že konkurencii žaloby o určenie vlastníckeho práva a reštitučných predpisov sa Ústavný súd SR venoval aj v rozhodnutí z 20.12.2017, sp. zn. I. ÚS 460/2017, v ktorom ale zaujal iný právny názor ako v rozhodnutí, ktorý citovala žalobkyňa. Možno tiež dodať, že posúdenie tejto otázky by mohlo byť v danom prípade relevantné, ak by bolo preukázané, že štát sa chopil držby sporného pozemku v rozhodnom období bez právneho dôvodu. Takéto zistenia však súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania nevyvodil.

52. A keďže žalobkyňa v podanom odvolaní neuviedla žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, odvolací súd ostatné tvrdenia uvádzané v odvolaní nepovažoval za podstatné, t. j. také, ktoré by svojou relevanciou aj v prípade preukázania boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie; ďalšie odvolacie námietky žalobkyne preto odvolací súd vyhodnotil v ich súhrne ako právne irelevantné a také, ktoré z povahy veci nie sú spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

53. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal proti žalobkyňi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mal vo veci plný úspech.

54. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).